

Darjeeling

ΒΑ. Ινδία

Κείμενο/Φωτό: **ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΤΣΙΦΤΣΟΓΛΟΥ**

Κάπου στη βορειοανατολική Ινδία, ανάμεσα στο Νεπάλ και το Μπαγκλαντές, με την Κίνα και το Μπουτάν λίγο πιο πάνω, βρίσκεται το Darjeeling.

Κάποτε αποτελούσε τη θερινή πρωτεύουσα της δυτικής Βεγγάλης, πλέον όμως είναι τουριστικός, ορεινός παράδεισος, καθώς το μέσο υψόμετρο της περιοχής είναι τα 2.000μ. με ομαλό ανάγλυφο μέχρι και εκεί.

Τι σε τραβάει όμως να καταλήξεις σε αυτό το μέρος; Είναι λίγο από όλα, καθώς μιλάμε για μια περιοχή πολυπολιτισμική όπου μιλάνε αρκετές γλώσσες, με επίσημες τα νεπαλί και αγγλικά, αλλά μιλούν και θιβετιανά, κιράντι, μαγκάρ, λέψα, γκουρούνγκ κτλ.

Τόπος με άγρια ομορφιά, πολλά προβλήματα αλλά και ήρεμα χαμόγελα.

Ο πιο γρήγορος τρόπος για να πας στο Darjeeling είναι να φτάσεις στο αεροδρόμιο της Bagdogra και από εκεί να μοιραστείς ή να νοικιάσεις κάποιο αυτοκίνητο και να ξεκινήσεις για πάνω, σε μια καταπληκτική διαδρομή με άπειρη θέα. Χορταίνει το μάτι και ο νους σου εικόνες. Στα χαμηλά φυτείες ρυζιού, πυκνά δάση και καταρράκτες που όσο ανεβαίνεις αλλάζουν σε φυτείες τσαγιού.

Το γνωστό σε όλους τσάι του Darjeeling είναι σήμα κατατεθέν της περιοχής, αφού θεωρείται ότι έχει την καλύτερη ποιότητα στον κόσμο από το είδος *Camellia Sinensis*, με πωλήσεις που έχουν μπει και στα ρεκόρ Guinness. Το καλλιεργούν από το 1841 και το εισήγαγαν από το Νεπάλ. Στη συνέχεια οι Βρετανοί καθιέρωσαν την καλλιέργεια και τις εξαγωγές. Δυστυχώς ζούγκλες και δάση χάθηκαν, για να γίνουν φυτείες τσαγιού, προκαλώντας περιβαλλοντικές καταστροφές.

Σήμερα οι κάτοικοι ζουν από το τσάι και τον τουρισμό. Δίπλα στις πόλεις χτίζονται μικρές συνοικίες για τους εργάτες, ώστε να είναι μέσα στις καλλιέργειες,

γιατί η συγκομιδή απαιτεί μεγάλη χρονική ακρίβεια, ενώ τα εργοστάσια είναι σε κοντινή απόσταση και αυτά. Οφείλουμε να ομολογήσουμε πως το προϊόν αυτό ήταν εξαιρετικό και υπήρχαν επισκέπτες που έρχονταν μόνο για το τσάι.

Όσο πλησιάζουμε στην περιοχή σιγά σιγά βλέπουμε σιδηροδρομικές ράγες, άλλες φορές δίπλα στο δρόμο και άλλες φορές να χάνονται μέσα στο δάσος και τα χωριά. Τις επόμενες ημέρες ζήσαμε την εμπειρία με το τρένο.

Είναι ο σιδηρόδρομος των Ιμαλαίων γνωστός και ως Himalayan Railway ή και το Toy Train. Είναι μνημείο της Unesco πλέον. Η διαδρομή του ξεκινάει από τα 100 μέτρα υψόμετρο και περνάει μέσα σε λίγη ώρα στα 2250 μέτρα.

Η θέα από το τρένο είναι εξίσου όμορφη όπως και με το αυτοκίνητο, αλλά υπάρχουν μοναδικά μέρη που δεν έχει πρόσβαση ο δρόμος, όπως κάποιο πολεμικό μνημείο, σημείο που κάνει λούπα το τρένο.

Όταν ο καιρός είναι καθαρός βλέπεις τα Ιμαλία και συγκεκριμένα την Κατσετζούνγκα, το 3ο ψηλότερο βουνό στον κόσμο. Περνάει επίσης δίπλα από βουδιστικά μοναστήρια, σπίτια, γκρεμούς και γέφυρες, που σου δίνουν την αίσθηση ότι αιωρείται.

Από τα σπίτια περνάει τόσο κοντά, ξυστά θα λέγαμε, που κάποιες φορές ακουμπάει απλωμένα ρούχα ή δέντρα. Οι ράγες αυτού του τραίνου έχουν μεταξύ τους απόσταση μικρότερη από 60 εκατοστά, γεγονός που το κάνει πολύ στενό αλλά δεν παύει να είναι ένα ρομαντι-

κό μέσο μεταφοράς. Άλλωστε, πέρα από τις μηχανές ντιζελ, υπάρχουν ακόμη και σήμερα ατμομηχανές. Υπάρχουν και διαδρομές για τους τουρίστες που διαρκούν λιγότερη ώρα. Είναι εμπειρία που ο καθένας πρέπει να ζήσει. Σε ταξιδεύει πίσω στο χρόνο.

Σε ένα στενό τρενάκι με θέα τα απέραντα όρη των Ιμαλαίων, να μην κάθεται στη στενή θέση, αλλά να είσαι όρθιος στην ανοιχτή πόρτα, να σε χτυπά ο δροσερός αέρας και να γεμίζουν εικόνες. Πολύ όμορφοι είναι επίσης οι 13 σταθμοί της διαδρομής. Μάλιστα το λογότυπό τους είναι παραλλαγή του βρετανικού υπογείου. Ένας σταθμός, αυτός στο Γκουμ, είναι και ο ψηλότερος της Ινδίας, στα 2258 μέτρα. Εκεί υπάρχει και ένα μικρό, αλλά με πολλές πληροφορίες, σιδηροδρομικό μουσείο με την ιστορία της γραμμής, της περιοχής αλλά και των ατμομηχανών.

Βέβαια σήμερα ένα μικρό κομμάτι στο δίκτυο της γραμμής είναι κλειστό λόγω κατολισθήσεων το 2010.

Από τις εικόνες που σου μένουν χαραγμένες βαθιά είναι εκεί, που το τρένο περνάει δίπλα στις αγορές, τα καταστήματα και τους ανθρώπους.

Άλλωστε την αξία του τρένου μπορείς να την δείς σε δεκάδες ντοκιμαντέρ που έχουν γίνει γι' αυτό.

Στην περιοχή τώρα του Darjeeling, θα βρείς ανακαινισμένα αποικιακά κτίρια που άλλα λειτουργούν ως καφέ και άλλα ως ξενοδοχεία, υπαίθρια ζωντανή αγορά, πολλούς ναούς είτε βουδιστικούς είτε ινδουιστικούς, καθώς για αυτούς, οι θρησκείες τους συνδέονται. Υπάρχει μια κεντρική πλατεία που προσελκύει τους τουρίστες, που όταν είναι καθαρός ο καιρός βλέπεις τα ψηλά βουνά, φωτογραφίζεις με ιπάρια, ακούς παραδοσιακή μουσική ή χάνεσαι σε κάποιο παλιό βιβλιοπωλείο.

Στα περίεργα της υπόθεσης είναι πως υπήρχε μόνο ένα ATM και ο κόσμος σχημάτιζε μεγάλη ουρά. Στα καταστήματα θα βρεις πέρα από τσάι, πολλά χειροποίητα προϊόντα.

Από μεταλλικές κατασκευές, αγάλματα, μέχρι και πλεκτά, χαλιά ή παραδοσιακές θιβετιανές ζωγραφικές.

Στην υπαίθρια αγορά υπάρχουν τα πάντα. Από αποξηραμένα ψάρια, πυροτεχνήματα, λαχανικά που πρώτη φορά αντικρίσαμε, γλυκά, μπαχαρικά μέχρι και ορειβατικό εξοπλισμό, κυρίως σε απομίμηση.

Από την άλλη υπάρχουν πολλές εκκλησίες, μικρά αλλά φιλικά εμπορικά κέντρα, σινεμά, εστιατόρια και πολλά άλλα. Δεν είναι όμως αυτά που σε εντυπωσιάζουν καθώς το μέρος αυτό έχει μοναδικά στον κόσμο αξιοθέατα, ινστιτούτα, κέντρα κτλ.

Στην περιοχή, λόγω των Άγγλων, αναπτύχθηκαν τα σχολεία και το εκπαιδευτικό σύστημα που είναι γνωστό σε όλο τον κόσμο. Πολλά ιδιωτικά σχολεία που είναι κλάσης ανώτερα από αυτά των δυτικών προτύπων, με καθηγητές από όλο τον κόσμο και διδασκαλία βρετανικού τύπου. Σχολεία που έχουν βραβευτεί πολλές φορές για τη διδασκαλία αλλά και τις επιδόσεις των μαθητών.

Το καλό είναι πως πέρα από τα ακριβά δίδακτρα, πολλά έχουν πρόγραμμα για τους ντόπιους μαθητές με ελάχιστα χρήματα.

Δίπλα σε ένα από αυτά τα σχολεία, του St. Joseph, βρίσκεται και το τηλεφερικό.

Αν το πάρεις από εκεί, στα 2134 μέτρα, ταξιδεύεις πάνω από τις κοιλάδες με το τσάι στα 244μ και σε 45 λεπτά, φτάνεις στο Σινγκμάρι.

Παρότι το τηλεφερικό φαίνεται παλιό και έχει στο ενεργητικό του θανατηφόρο ατύχημα, έγινε ανανέωσή του και από το 2012 ξαναλειτουργεί, με μια μικρή διακοπή λειτουργίας.

Η διαδρομή είναι πανέμορφη, με τις κοιλάδες, την πόλη αλλά και το ορεινό τοπίο να χάνεται μέσα στα σύννεφα, μαζί με απότομες πλαγιές, ποτάμια, καταρρά-

Περπατώντας στο εξωτερικό

κτες, δάση και το ανατολικό τμήμα των Ιμαλαίων. Τα πολύχρωμα βαγονάκια σε κατεβάζουν χαμηλά, όπου υπάρχουν αρκετοί ενδιάμεσοι σταθμοί και σου δίνουν την ευκαιρία να κάνεις πεζοπορία ανάμεσα στις φυτείες του τσαγιού ή τα άγρια δάση, αρκεί να είσαι εφοδιασμένος κατάλληλα, οπότε αν έχεις όρεξη μπορείς να φτάσεις και στο rock garden, που είναι περιοχή με δεκάδες καταρράκτες, μικρές λίμνες και βοτανικός κήπος.

Επίσης υπάρχει και ο φημισμένος ζωολογικός κήπος του Darjeeling που βρίσκεται σε έναν λόφο και έχει διάφορα αξιοθαύμαστα ήδη ζώων. Μπορεί να μην έχει το μέγεθος αυτών της Ευρώπης αλλά το σημαντικό είναι ότι έχει τοπικά είδη ζώων, πουλιών και ψαριών.

Ο ζωολογικός κήπος έχει και προγράμματα προστασίας και αναπαραγωγής κάποιων υπό εξαφάνιση ειδών, όπως το κόκκινο πάντα, τη σαλαμάνδρα των Ιμαλαίων, τη χιονολεοπάδαλη, το λύκο του Θιβέτ και πολλά άλλα. Υπάρχουν επίσης αρκετά είδη φασιανών, μεταξύ πολλών άλλων πτηνών, με τον πολύχρωμο χρυσό φασιανό να κατέχει εξέχουσα θέση.

Την προσοχή όμως τραβάνε οι αρκούδες, οι λεοπαρδάλες, όπως η μαύρη ή συννεφιασμένη, η γάτα λεοπαρδάλη, η τίγρη της Βεγγάλης, τα γιακ, αγριοκάτσικα των Ιμαλαίων, ελάφια που δεν έχουν εξελιχθεί για εκατομμύρια χρόνια, τσακάλια και πολλά άλλα ζώα. Πάμπολες όμως είναι και οι μαϊμούδες, που ζουν κατά ομάδες στην πόλη και βρίσκουν καταφύγιο σε ανοιχτούς ναούς.

Μέσα στο ζωολογικό κήπο είναι και το Ινστιτούτο Ορειβασίας των Ιμαλαίων (HMI). Πρόκειται για ένα πρότυπο κέντρο ορειβασίας. Ιδρύθηκε το 1954 και μέχρι σήμερα έχει όχι μόνο ενεργό δράση αλλά και πολλές επιτυχίες, μέχρι και πρόσοφατα.

Το κέντρο αυτό έχει καταρχήν ενεργές σχολές ορειβασίας σε όλα τα επίπεδα και για όλες τις συνθήκες. Έχει γυμναστήρια και τεχνητές πίστες αναρρίχησης, εκεί και σε διάφορα κοντινά σημεία και αναρριχητικά πεδία σε βράχια.

Εκπαιδεύει ενήλικες στα σχολεία ορειβασίας αλλά υπάρχουν πολλά προγράμματα και για παιδιά. Παράλληλα, στο χώρο γίνονται συνέδρια, ημερίδες αλλά και προβολές.

Το κέντρο αυτό οργανώνει και αποστολές είτε για συλλόγους, είτε για χώρες αλλά και για ιδιώτες.

Έχει μεγάλη βιβλιοθήκη και αρχείο από βουνά, ορειβάτες, διαδρομές και ότι είναι σχετικό. Παράλληλα λειτουργεί και ένα μουσείο, σχετικά μικρό, σε 2 ορόφους, αλλά η ποιότητά του σε κερδίζει.

Στον πρώτο όροφο έχει μια τεράστια βιτρίνα πάνω από 10 μέτρα και μέσα έχει όλη τη σειρά των Ιμαλαίων, με όλες τις κορυφές σε ανάγλυφο μοντέλο. Υπάρχουν και κουμπάκια με φώτα στην κορυφή και μια κονσόλα με τα ονόματα και τα υψόμετρα ώστε να βρεις εύκολα ότι θέλεις.

Στο χώρο αυτό υπάρχουν πετρώματα από την περιοχή, φωτογραφίες με βιογραφικό διάσημων ορειβατών και τα ρούχα τους. Υπάρχουν βιτρίνες με φωτογραφίες και εξοπλισμό από διάφορες αποστολές, ενώ υπάρχουν και βιτρίνες που δείχνουν και την εξέλιξη του εξοπλισμού. Είτε για τα μπουφάν, είτε για τις μπότες, τα κραμπόν και πολλά άλλα.

Σε εντυπωσιάζει ένα βλέπεις χειροποίητες μπότες 70 ετών, που απέξω έχουν γούνα και κάτω καρφιά.

Στον επάνω όροφο τώρα έχει πιο συγκεκριμένα εκθέματα από αποστολές, καθώς και αναπαράσταση μιας κατασκήνωσης βάσης με όλο τον εξοπλισμό και τους ανθρώπους. Υπάρχουν και πολλά ιστορικά στοιχεία και αντικείμενα για τον θρύλο της περιοχής, τον Σέρπα Τένζινγκ ή καλύτερα τον Τένζινγκ Νοργκάι και έξω από το μουσείο βρίσκεται ένα μεγαλειώδες αγαλμάτινο σύμπλεγμα, με τον ίδιο στην κορυφή. Τον είχαν στο TIME, στη λίστα με τα 100 άτομα στον κόσμο, με τη μεγαλύτερη επιρροή. Το όνομά του είναι θρύλος, όχι μόνο γιατί με το Χίλαρι κατέκτησε την υψηλότερη κορυφή του κόσμου στις 29 Μαΐου 1953.

Γεννήθηκε στο Κατμαντού, από όπου και το έσκασε σε μικρή ηλικία για να έρθει στο Darjeeling και να βρει καταφύγιο σε μια κοινότητα σέρπα.

Συμμετείχε σε πολλές αποστολές, όπως την Ελβετική το 1952. Ο θρύλος τον θέλει να έχει ανέβει νωρίτερα στην κορυφή του Έβερεστ αλλά ποτέ δεν αναγνωρίστηκε, καθώς δεν ήταν επίσημο μέλος της αποστολής. Διακρίθηκε με το μετάλλιο του Γεωργίου, από τη βασίλισσα Ελισσάβετ και ασχολήθηκε αργότερα με την οργάνωση αποστολών αλλά και με το Ινστιτούτο Ορειβασίας που ουσιαστικά το ίδρυσε ο ίδιος και άνοιξε το δρόμο για πολλές αποστολές.

Δίπλα τώρα στο Ινστιτούτο βρίσκεται και το τέμενος Μακχάλ, που είναι για ένα ιδιότυπο μοναστήρι και τέμενος. Είναι μισό ινδουιστικό και μισό βουδιστικό, με μεικτά αγάλματα ινδουιστικών θεοτήτων, βουδιστικά σημαία και ένα ιερό που χωρίζεται στα δύο για τους δυο αρχιερείς.

Πολλά είναι τα μοναστήρια στην περιοχή, κυρίως τα βουδιστικά και έχουν επηρεαστεί από τους νεπαλέζους και τους εκδιωγμένους θιβετιανούς.

Την εποχή όμως που επισκεφτήκαμε την περιοχή ήταν το ντιβάλι, ιερή γιορτή των φώτων των ινδουιστών, που έκαναν τη νύχτα μέρα με τα πυροτεχνήματα, αλλά και ζωντάνευαν τις στιγμές καθώς μικροί και μεγάλοι τραγουδούσαν και χόρευαν στις γειτονίες με παραδοσιακά νεπαλέζικα τραγούδια, παρότι άλλης θρησκείας, ενώ τα παιδιά κια έλεγαν τα δικά τους κάλαντα, αφού έπαιζαν και με τα βεγγαλικά τα βρόδια.

Τα πρωινά τώρα, κάθε επισκέπτης οφείλει να πάει στο Tiger Hill.

Είτε με πεζοπορία από το Darjeeling, όπου σε περίπου 3 ώρες φτάνεις στην κορυφή του λόφου, είτε με κάποιο τζιπάκι τα χαράματα. Είναι σαν ιεροτελεστία.

Έρχεται το πρωί το αυτοκίνητο στο ξενοδοχείο σου αρκετή ώρα πριν ξημερώσει.

Ξεκινάς και πας μέσα στο κρύο στο λόφο. Εκεί μέσα στο σκοτάδι, υπάρχει ένα τριώροφο κτίριο, που είναι το παρατηρητήριο και προσφέρει ζεστό τσάι. Σιγά σιγά ο κόσμος πληθαίνει. Στον ουρανό μπορείς να δεις όλο τον ουράνιο θόλο γεμάτο με τα αστέρια ενώ χαμηλά στις κοιλάδες βλέπεις λιγοστά φώτα από τα χωριά.

Πολλοί παίρνουν θέση να φωτογραφίσουν, άλλοι μπαίνουν μέσα να ζεσταθούν και σιγά σιγά ο ουρανός αρχίζει και ανοίγει. Ξεκινάει ένα βαθύ μπλε χρώμα να αχνοφαίνεται που στη συνέχεια γίνεται ροζ.

Στο βάθος και ανάμεσα σε χαμηλά σύννεφα η Κατσετζούνγκα, το 3ο ψηλότερο βουνό στον κόσμο. Το φως υπό γωνία από τον ήλιο, βάφει την κορυφή ροζ, ενώ παράλληλα δημιουργεί έντονες σκιές, κάνοντας το βουνό να φαίνεται σε όλο του το μεγαλείο.

Όταν η ατμόσφαιρα δεν έχει υγρασία, τα ξημερώματα φαίνεται το Έβερεστ και το Μακαλού, που είναι και αυτό που θέλει να δει ο κόσμος, αν και η οπτική και ο ορίζοντας παίζουν φοβερά παιχνίδια και κάνουν το Έβερεστ να φαίνεται πιο μικρό. Αυτό συμβαίνει λόγω της θέσης και της απόστασης. Η ακριβής απόσταση του Έβερεστ από το λόφο αυτό είναι 107 μίλια.

Μόλις αρχίσουν τα βουνά από ροζ να γίνονται πορτοκαλί και να ξημερώνει πια, ο κόσμος αρχίζει να κατηφορίζει με τα τζιπάκια. Κάτω έχει μικροπωλητές που πουλούν ζεστό τσάι, πολύτιμο για το πρωί και πανοραμικές φωτογραφίες των βουνών.

Στο δρόμο της επιστροφής και μέρα πια, βλέπεις λίμνες και όλη την περιοχή του Darjeeling από την απέναντι πλευρά. Ο κόσμος συνήθως σταματάει σε κάποιο από τα μοναστήρια, όπως το Γίγκα Τσόελιγκ που είναι από τα παλαιότερα της περιοχής.

Εμείς επιλέξαμε και κατευθυνθήκαμε σε κάτι μοναδικό.

Ο εξοπλισμός του Νοργκί από την πρώτη ανάβαση στο Έβερεστ

Λίγο έξω από το Darjeeling, σε ένα λόφο, υπάρχει ο οικισμός των Θιβετιανών. Ονομάζεται κέντρο αυτοβοήθειας των Θιβετιανών προσφύγων.

Είναι ένα κέντρο που έχει εργαστήρια, μικρές μονάδες παραγωγής χειροποίητων προϊόντων χωρισμένες κατά είδος, σχολείο, σπίτια, ναούς, ορφανοτροφείο, σχολή νοσοκόμων και πολλά άλλα. Ιδρύθηκε από τον Δαλάι Λάμα και για πολλά χρόνια ήταν η αδερφή του εδώ. Σε αυτό το κέντρο βρήκαν καταφύγιο πολλοί πρόσφυγες και φυλάσσονται και πολλοί θησαυροί αυτού του λαού.

Είδαμε στα εργαστήριά τους να υφαίνουν μαλλί από τα δικά τους ζώα και να καταλήγει να γίνεται χαλί ή ρούχο. Πλέον είναι μια οργανωμένη κοινότητα. Παράγει, εξάγει και τα έσοδα τα έχει για να βοηθήσει τους κατοίκους της.

Χαμογελαστοί οι κάτοικοι εδώ, με πολλές αφίσες από το παλάτι της Ποτάλα, ανάλογη μουσική όπου είχαν ρεύμα και πολλή, πολλή δουλειά.

Είδαμε ακόμη και νομίσματα του Θιβέτ, ενώ αγόρασαμε παραδοσιακά προϊόντα, μεταξύ αυτών και σημαϊάκια προσευχής. Στο δρόμο της επιστροφής συναντήσαμε υπαίθριους πωλητές τσαγιού, βράχια όπου έκαναν αναρρίχηση μικρά παιδιά και κάναμε μια στάση για παραδοσιακό φαγητό, τα μόμο, που είναι σούπα και κρέας που έχει γύρω του ζυμαρικά.

Το πρόγραμμα ήταν μια βόλτα στην αγορά για να πούμε τσάι σε κάποιο κατάστημα με θέα την κοιλάδα και στη συνέχεια ξεκούραση στο ξενοδοχείο, για το τελευταίο σκέλος του ταξιδιού, που είχε και πεζοπορία.

Βέβαια το βράδυ μάς προσκάλεσαν κάτοικοι από τα διπλανά σπίτια για ένα τσάι, όχι σαν και αυτό της περιοχής, αλλά το μασάλα τσάι, που είναι το κοινό τσάι στην Ινδία και περιέχει μπαχαρικά και γάλα. Αφού συνάψαμε φιλιές με διάφορους φιλόξενοους κατοίκους, πήγαμε να ετοιμάσουμε τα ρούχα και τον εξοπλισμό.

Η αποστολή συμπεριλάμβανε περισσότερες ημέρες διαδρομών, και διαμονή σε αντίκλιο ή λοτζ, αλλά, δυστυχώς λόγω κλειστού καιρού, δεν κάναμε ό,τι είχαμε προγραμματισμένο. Άλλωστε από το Darjeeling ξεκινάμε μονοπάτια που πηγαινούν στο Σικίμ αλλά και στην Κατσετζούνγκα και σίγουρα θα υπάρξει επίσκεψη στο μέλλον.

Για άλλη μια φορά πλέον ημέρα μας ξεκίνησε τα χαράματα. Ήρθε το τζιπάκι στο ξενοδοχείο, αφού μας ετοίμασαν από το βράδυ το πρωινό μας σε πακέτο, μάς έκανε μπρίφινγκ ο οδηγός και ξεκινήσαμε.

Μετά από κάποιες ώρες και πανέμορφα τοπία με βαθιές χαράδρες, πολλά νερά, χωριά άλλα μικρά και καθαρά και άλλα πολύ βρώμικα, φτάσαμε στο Μιμ Ναγκρί.

Εδώ γίνεται διαβατηριακός έλεγχος από την αστυνομία της Ινδίας. Μια γραφειοκρατική διαδικασία γιατί είσαι στα σύνορα με το Νεπάλ. Στην ουσία ο οδηγός μας εγγυάται στο κράτος ότι θα μας φέρει πίσω.

Το Νεπάλ, λόγω φτώχιας κυρίως, δεν έχει σύνορα - συνοριοφύλακες και στρατό σε αντίθεση με την Ινδία. Οπότε μέχρι να βγουν οι απαραίτητες άδειες είδαμε να αλεθθούν το ρύζι και να κάνουν ριζάλειρο στο χέρι. Συνεχίσαμε για λίγο μέχρι το Μανέ Μπαντζάνγκ όπου και αφήσαμε το τζιπάκι μας για να ανέβουμε σε γνήσιο τζιπ Land Rover του 1950, με βρετανικές πινακίδες. Ήταν αυτό που λέμε σκέτο σίδερο. Αφού ασφαλίσαμε τις αποσκευές, ξεκινήσαμε για τη Μέγκμα.

Η διαδρομή σκληροτράχηλη σε άσχημο καιντερίμι και σε δρόμο ανύπαρκτο με τεράστιες λακούβες. Είναι τα μόνα αυτοκίνητα που θα μπορούσαν να ανέβουν εκεί.

Στην αρχή είχαμε θέα τις κοιλάδες, ενώ μετά ήμασταν μέσα στο δάσος όσο αλλάζαμε υψόμετρο. Περιέργη βλάστηση, που μαζί με την ομίχλη έκαναν το μέρος τρομακτικό.

Λίγο αργότερα βέβαια άλλαξε το τοπίο. Βλέπαμε αρκετά μακριά, αλλά και δίπλα μας, συνειδητοποιώντας πόσο κοντά είμαστε στους γκρεμούς. Φτάνουμε σε μια καλύβα όπου σταματάει το αυτοκίνητο, για να εφοδιάσει με νερό το ψυγείο του γιατί είχε ανάψει!

Εκεί είδαμε μια νεαρή κοπέλα να διαβάζει τα μαθηματά της μέσα στο κρύο, ενώ δοκιμάσαμε και παραδοσιακό ξινόγαλα με ζάχαρη. Μόλις μερικές εκατοντάδες μέτρα παραπέρα σταματήσαμε οριστικά. Ήμασταν στα σύνορα Ινδίας - Νεπάλ.

Δώσαμε στους στρατιώτες τα διαβατήριά μας και μετά τον έλεγχο προχωρήσαμε στο χωριό Μέγκμα. Εδώ υπάρχει ένα μοναδικό στον κόσμο βουδιστικό τέμενος, που έχει την πιο μεγάλη συλλογή αγαλμάτων θεοτήτων. Δίπλα στο ναό υπήρχαν και τα παραδοσιακά βουδιστικά στούπας. Λίγο πιο κάτω ο δρόμος διακλαδώνεται. Στα αριστερά είσαι πια Νεπάλ και στα δεξιά για λίγο ακόμη Ινδία. Το αστείο είναι πως υπάρχει ένα σπίτι με δυο πόρτες και η κάθε μία ανήκει σε άλλη χώρα!..

Πήραμε λοιπόν τα σακιδιά μας και ξεκινήσαμε για το βουνό, κάναμε μια πορεία σε καιντερίμι και μονοπάτι και φτάσαμε στο Τόνγκλου. Είναι ένας μικρός οικισμός, που και από εδώ βλέπεις τα Ιμαλάια όταν ο καιρός είναι καθαρός (Εβερεστ, Μακαλού, Κατσετζούνγκα κτλ).

Υπήρχε και μια όμορφη μικρή λιμνούλα που αντανακλούσε τον ουρανό. Εδώ ήταν και το ψηλότερο σημείο της διαδρομής, τα 3036 μέτρα.

Κατευθυνθήκαμε πια στο επόμενο χωριό, το Τούμλινγκ, που είχε τα παραδοσιακά και γνωστά στους ορειβάτες λοτζ, με ζεστό φαγητό, τσάι και φυσικά κρεβάτια για διαμονή. Άλλα είχαν νερό, άλλα κουζίνα κτλ. Μας εντυπωσίασε που ήταν αρκετά καθαρά.

Τα κτίσματα εδώ είναι πολύχρωμα, με λαμαρίνα από έξω και ξύλο από μέσα για καλύτερη μόνωση. Άλλα βέβαια ήταν από πέτρα και άλλα σαν καλύβες από ξύλο ή μπαμπού.

Από τα φαγητά την τιμητική τους έχουν το ρύζι, τα καυτερά και κάποιοι παραδοσιακοί λουκουμάδες, ενώ δοκιμάσαμε και ένα είδος δικού τους κασεριού.

Αλλά το πιο εντυπωσιακό ήταν η θούμπα.

Είναι ένα παραδοσιακό ποτό μιας ξεχασμένης αυτόχθονης φυλής, των Λέπσα.

Αυτό το ποτό το πίνεις σε ένα μικρό βαρελάκι από μπαμπού με καλαμάκι. Η γεύση του είναι κάτι ανάμεσα σε κρασί και μπύρα, φρουτώδες και στυφό. Βέβαια το πίνεις ζεστό και σε χαλαρώνει αμέσως, αφού η περιεκτικότητά του σε αλκοόλ είναι περίπου 10%.

Κάπως έτσι, μετά τη στάση στο λοτζ, συνεχίσαμε την πορεία μας, περνώντας πολλά μικρά χωριά που δεν τα έχει κανένας χάρτης, τοπία που δεν περιγράφονται με λόγια, ρυάκια, ποτάμια, πολλούς ναούς, ανθρώπους ζεστούς και χαμογελαστούς.

Παιδιά που περπατούν καθημερινά αρκετά χιλιόμετρα για να πάνε στο σχολείο.

Μπορεί ο κόσμος σε αυτές τις περιοχές φυσιολογικά να είναι πιο μικρόσωμος από εμάς όλους, αλλά η καρδιά τους και η φιλοξενία τους, ξεπερνάει κάθε προσδοκία.

Πλημμυρισμένοι λοιπόν από συναισθήματα χαράς, για όλα όσα σαν όνειρο ζήσαμε αυτές τις ημέρες, πήραμε το δρόμο της οριστικής επιστροφής, περνώντας πάλι μέσα από τα εκπληκτικά τοπία, που κυριολεκτικά μας μάγεψαν όταν τα είδαμε στον ερχομό μας, με τελευταία εικόνα από το παράθυρο του αεροπλάνου το Έβερεστ και το Μακαλού.

